

Campus en ebullició

Quants anys feia que els estudiants no es mobilitzaven per alguna cosa que els afectés? Els més nostàlgics han volgut comparar el moviment contra l'anomenat pla de Bolonya amb la mítica revolta estudiantil del Maig del 68.

NATÀLIA IGLÉSIAS > TEXT

DANIEL BONAVENTURA > FOTOS

«Se'ns diu que som el futur i és cert, però ens manca veu política»

>> *Tancada d'estudiants contra el procés de Bolonya a la Facultat d'Educació i Psicologia de la UdG.*

A Girona, el moviment s'ha concentrat a la Facultat d'Educació i Psicologia de la Universitat de Girona, on una cinquantena d'estudiants van estar tancats durant gairebé quatre mesos. A mitjan abril van decidir en assemblea que la tancada «ja no era útil», que havien aconseguit l'atenció mediàtica desitjada i que no volien ser un obstacle per a la resta d'estudiants. Van marxar sense fer soroll, de nit, i l'endemà ningú no hauria dit que als passadissos de la facultat hi havia hagut un campament amb tendes, cuines, matalassos, estris, roba i menjar. Només uns cartells amb les consignes «Continuarà» o «Això no s'acaba aquí» romanien com a testimonis de la protesta. Amb tot, Jordi Gasulla, aleshores coordinador del Consell d'Estudiants de la UdG i membre del Sindicat d'Estudiants

dels Països Catalans (SEPC), va assegurar que la finalització de la tancada no era una «rendició incondicional» i que no els farien callar fins que les coses no es fessin «democràticament, sense decidir-ho tot des de dalt i sense càrregues policials».

Els universitaris també van demanar la dimissió de la rectora Anna Maria Geli, a qui han acusat de mantenir una actitud «immobilista» durant la tancada. «El marc legal permet a la UdG no adaptar els estudis fins al curs 2010-2011. Encara podem fer-ho bé i no sortir-ne mal parats: exigim que el Rectorat dediqui aquest any que queda a consensuar el procés amb tota la comunitat educativa (professorat, personal d'administració i serveis i estudiants). Exigim, doncs, una moratòria. Si no ho fa, demostrarà una vegada més la seva incapacitat per governar una universitat i el seu tarannà manifestament antidemocràtic. Perquè, com diu Eduardo Galeano, "No hem estat consultats per venir al món, però exigim que se'ns escolti per viure-hi"». Així es van pronunciar en una trobada celebrada el passat Sant Jordi, durant la qual van insistir que «la lluita continua».

L'ocupació de la UdG va ser molt criticada tant pel Rectorat com pel personal d'administració i serveis (PAS), en considerar que les condicions higièniques de la protesta fregaven la insalubritat. Un informe elaborat per l'Ajuntament de Girona va alertar del risc de problemes sanitaris amb l'arribada del bon temps, a causa de l'acumulació d'aliments sense refrigerar i de re-

>> *Joves estudiants connectats a la xarxa durant les tancades.*

Són joves amb poca experiència política, però amb un discurs i una formació que posarien en evidència molts integrants de la classe política del país

sidus. Els estudiants van titllar de «parcial» i «tendencios» l'informe, i no van posar cap problema a permetre una endreça a fons de l'espai ocupat per part dels serveis de neteja de la UdG. Amb tot, reconeixen que van patir molt de «desgast», i van posar punt final a la protesta.

El planter

Són nois i noies que ronden els vint anys, amb poca experiència política però amb un discurs i una formació que posarien en evidència a molts integrants de la classe política del país; joves amb conviccions, amb ideals i amb ganes de lluitar i tirar endavant projectes, nois i noies disposats a treballar conjuntament des dels seus pobles per unes idees i unes reivindicacions que sovint emocionen per la seva contundent claredat; gent desacomplexada que exposa i defensa el que creuen que és just i comencen a temptejar el complicat terreny de la política des de l'associacionisme i els diferents moviments juvenils que hi ha al país.

Entre aquests joves trobem noies com Mar Camps, Mar Masferrer, Àfrica Loureiro i Maria Garcia, alumnes d'entre 16 i 17 anys de l'IES de Celrà i de l'IES Vicens Vives de Girona. Totes quatre són membres del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC), i Mar Masferrer també està afiliada al Partit Obrer Revolucionari (POR). Sovint participen en conferències i manifestacions a favor de Palestina, dels moviments d'alliberació de la dona, antipatriarcal, o

pel dret a l'autodeterminació dels pobles. Al seu centre educatiu miren d'informar la resta de companys sobre activitats reivindicatives, culturals o solidàries. Col·laboren en mitjans digitals com El Sud (www.elsud.org), un portal d'informació alternativa. «Jo encara faria més coses, perquè tinc moltes ànsies de saber més, d'aportar més, però no tinc temps», confessa Àfrica.

Van ser part molt activa durant la tancada contra Bolonya a la UdG organitzant xerrades i activitats al seu institut, després que la direcció els impedís fer la seva pròpia tancada al centre: «Trobem que d'una banda ens donen suport i que valoren la nostra actitud, però de l'altra ens sentim anul·lats,

>> *Preparant el menjar durant la tancada contra el procés de Bolonya.*

Les joves estudiants detecten en el capitalisme el principal problema actual del món, per això busquen sistemes alternatius

>> A dalt, el local d'El Forn. A sota, l'hort de la tancada antibolonya.

reprimits. És la por al canvi». A més del seu immediat futur universitari, que els preocupa («Jo vinc d'una família treballadora, i pateixo pel pagament dels màsters que promou Bolonya», diu Àfrica), s'interessen per qüestions socials com la integració dels immigrants i el voluntariat social.

Maria Garcia critica els adults, els pares i els professors que «quan eren estudiants i la policia franquista entrava a les universitats eren uns herois, i ara són els que avisen els Mossos per desallotjar les facultats i impedir tancades als instituts». En general, són crítiques amb una generació inicialment progressista que ha anat derivant cap al conservadorisme.

Tot i la seva empenta, Mar Camps reconeix que passa sovint per etapes pessimistes. «Se'ns diu que som el futur i és cert, però ens manquen eines de representació, veu política», es lamenta. Mar, que coneix de prop l'ambient de casals independentistes com El Forn de Girona i té contactes amb formacions com els Maulets, Endavant o la CUP, es defineix d'esquerres però s'ha anat allunyant de les reivindicacions independentistes i cerca una esfera més oberta i social. «No m'agrada el nacionalisme que deriva en patrioterisme estèril», afirma.

Totes quatre estan d'acord que el principal problema que té el món actual és el sistema capitalista, del qual denuncien el conservadorisme, la manca d'informació i la imposició d'un pensament únic. «El meu treball de recerca a l'institut tracta sobre alternatives econòmiques al capitalisme», explica Àfrica Loureiro. «Potser només podem canviar petites coses, perquè el sistema és molt fort i la gent està molt atrapada», opina Mar Masferrer. Per a ella, la missió dels moviments crítics juvenils és «que la gent prengui una mínima consciència, que obri la ment a allò que està passant». I precisa: «És molt frustrant veure com els nostres companys passen de tot, i pensen només a consumir i a fer l'egoista». Mar Camps s'hi afegeix: «No hi ha res més emocionant que un grup de gent que treballa pel bé d'altres, de forma desinteressada; això enganxa, com em va passar a mi el primer dia que vaig anar a El Forn».

Natàlia Iglésias és periodista.